

Exodus firem do daňových rájů stoupl

Za loňský rok stoupl počet společností, které své sídlo přesunuly z Čech do některého z daňových rájů, a to o 2 153 společností, což znamená nárůst přibližně 3,5 %. V tuzemsku patří k neznámějším daňovým rájům zřejmě Seychely, které však nejsou firmami nejvyužívanější. Nejtatraktivnější pro podnikatele jsou dle statistik Nizozemí, Lucembursko a Kypr. Podle analytiků společnosti Čekia může být za nárůstem také nejistá politická situace v zemi a tlak na zvyšování daní v důsledku snižování deficitu státního rozpočtu.

Schodek státního rozpočtu 192 miliard

Nejvyšší historický deficit vykázal státní rozpočet za rok 2009. Celkové výdaje státního rozpočtu ve výši 1,167 bilionu Kč převýšily příjmy rozpočtu o 192,4 miliardy Kč. Dle ministerstva financí se na hospodaření státního rozpočtu negativně projevila především ekonomická krize a některé legislativní úpravy umožňující různé úlevy v oblasti daní a sociálního pojištění. Původně schválený rozpočet však počítal s deficitem „pouhých“ 38,1 miliardy Kč. Podíl deficitu veřejných financí na hrubém domácím produktu tak stoupl na 6,9 %.

Jak ven z krize

Vláda Jana Fischera sestavila pro své nástupce materiál s doporučeními, jak snížit dopady krize a snížit deficit státního rozpočtu. Mezi doporučeními je např. navýšení některých daní, přísnější kontrola státních zakázek, úspory v hospodaření státních orgánů a dalších úřadů. Cílem dokumentu je poskytnout nové vládě vzešlé z chystaných voleb návod, jak dostat deficit veřejných rozpočtů pod magickou hranici tří procent hrubého domácího produktu, kterou stanovuje evropská legislativa jako minimální pro přijetí společné evropské měny.

Nezaměstnanost pokořila devět procent

Míra nezaměstnanosti se v prosinci zvýšila na 9,2 %, tedy o šest desetin procentního bodu oproti listopadu. Bez práce tak je téměř 540 tisíc lidí. Z hlediska meziročního srovnání se jedná o navýšení o více než tři procentní body, tedy asi 185 tisíc nezaměstnaných. Lze očekávat, že ještě v prvním čtvrtletí se nezaměstnanost přiblíží magické hranici 10 %.

Zamňoukání místo díky

Veterinářka bojovala o titul Živnostník roku.

Martina Načeradská se rozhodla stát veterinářkou v 7 letech, když chovala křečky a morčata. Dnes v čekárně její veterinární ordinace dělají pacientům společnost osmáci. Foto: Oldřich Malina

Finalistku pražského kola Živnostníka roku Martinu Načeradskou nejlépe charakterizoval její kamarád z pojišťovny: „To, že je člověk napřed, se pozná tak, že ho všichni kopou do zadku“.

Martin Chlouba | Jak by měl vypadat Živnostník roku? Možná vás napadnou profese jako řemeslník či obchodník. A co takhle

veterinární lékařka? Martina Načeradská viděla upoutávku na soutěž Živnostník roku na billboardu a řekla si, že je dostatečně „praštná“, aby mohla vyhrát.

To se jí nakonec nepodařilo, ale i tak je inspirací pro ostatní začínající podnikatele – vybrala si profesi, od které nečeká miliony korun, ale postačí jí spokojené zamňoukání od pacientů. „Snažím se jít jiným směrem,

než je hlavní proud. Zdraví zvířete je pro mě prioritou, je například lepší používat vakcíny, které ochrání zvíře na více let. Na západě je toto standardem," shrnuje Martina Načeradská.

To, že se stane veterinářkou, se rozhodla v 7 letech po přečtení knihy Mít své vlastní zvířátko. Tehdy chovala přes dvacet křečků a morčat. „Když začali umírat, což bylo pro mě jako dítě strašně, řekla jsem si, že jim budu pomáhat," vzpomíná Martina Načeradská.

**”
Byla jsem taková ta divná, co je zalezlá v laborce a nikam nechodí.**

Za komunismu se veterinární lékařství specializovalo na velká zvířata, a tak o pět let později zaměřila na výměnný pobyt do Německa. „Přes dopisování jsem se seznámila s německou holčičkou, s níž se navštěvují dodnes. Její strýc byl úžasný veterinář a její rodina chovala islandské poníky," vypráví Martina Načeradská. Jak říká, někdy to byla krásná práce, jindy trpěla, když museli koně utrácet.

Za praxi do zahraničí

Po gymnáziu zaměřila na veterinární školu v Brně – někdy ji na škole držela jen láska ke zvířátkům a potřeba mít čtyři písmenka před jménem, aby mohla dělat svou vysněnou práci. „Jako na řadě jiných českých univerzit nemají studenti dost praxe. Řešila jsem to zahraničními stážemi, které jsem si sama zajišťovala a většinou i platila," říká Martina Načeradská.

Pořádně operovat se naučila v Záhřebu; na jiných stážích zase trávila denně 10 hodin u mikroskopu, když ostatní studenti „pařili" po lokálních hospůdkách. „Občas jsem tam byla jako atrakce, ale třeba v Dánsku jsem viděla, jak se dělá CT, když ho na škole ještě neměli," popisuje veterinářka.

Oba její rodiče jsou vědci, takže ani jinou možnost, než si zajišťovat stáže, neměla. „Kapesné stačilo akorát na kolej. Nemožla jsem ani na pivo, protože jsem na to neměla. Byla jsem taková ta divná, co je zalezlá v laborce a nikam nechodí," popisuje Martina Načeradská.

Od roku 1996 začala pomáhat ve veterinární ošetrovně na pražských Vinohradech,

kam také nastoupila po škole. „Průšvih byl v tom, že mě to strašně bavilo a chtěla jsem ordinaci rozvíjet. Bohužel jsem se s kolegy nedohodila na nákupech nových přístrojů a dalším rozvoji ordinace," říká Martina Načeradská. Rozhodla se proto založit vlastní praxi, ačkoliv v okolí funguje dalších několik klinik. „Nyní jsem svým vlastním pánem. Manžel nedokáže pochopit to, že trávím na veterině dvakrát tolik času a přitom jsem ve větší pohodě," říká Martina Načeradská.

Ordinace bez zákazníků

Prostory si našla nedaleko staré ordinace a veškeré vybavení i náklady platila nejprve z úvěru a půjček od rodiny. Její první měsíční obrát činil 20 tisíc, což nestačilo ani na nájem. „Kamarádka ze školy nejprve šla do projektu se mnou, ale po prvním týdnu to vzdala, protože k nám nechodili lidé," vypráví Martina Načeradská. Štěstí ze začátku neměla ani na zdravotní sestru. „Trvalo skoro rok, než jsem dala dohromady skvělý tým," popisuje Martina Načeradská.

Při otázce, jak vysoké dluhy tehdy měla, odpovídá vtipem o podnikateli, kterému přijde výhružná upomínka za nezaplacenou fakturu a který odpovídá – pokud mi pošlete ještě jednu nepříjemnou upomínku, vyřadím vaše faktury z měsíčního losování. „Za poslední peníze jsem tiskla letáčky a sestřičky je po parcích rozdávali pejskařům. Referencemi mi také pomáhali klienti, kteří za mnou přešli z bývalého pracoviště," doplňuje Martina Načeradská.

Po dvou letech se její měsíční obrát vyšplhal na desetinásobek. Ani tak se nedá říct, že by si žila jako „ve vatě" – stále splácí většinu vybavení a dluhy. Největší problém pro ni nejprve činilo pořizování přístrojů, z nichž každý stál řádově desítky až stovky tisíc korun. Banky ji jako novému subjektu odmítaly půjčovat, a tak se obrátila na rodinné leasingovky, které se specializují na lékaře. „Když viděli, že jsem zapálený blázen a že si to nemohu jinak dovolit, vyšli mi hodně vstříc," vysvětluje. Podobně nakoupila i biochemický analyzátor za 200 tisíc korun, který by si jinak nemožla dovolit a obvykle jej mají jen velké kliniky. Rozpočty a peníze v jejím životě stále velkou roli nehrají.

Rozpočty neřeším

Když jsem podotkl, že v soutěži Živnostník roku jsou důležité finance a zisk, veterinářka s klidem odpovídá, že ji finance nezajímají,

Páteční mýtné pro kamiony bude dražší

Od počátku února bude pro některé autobusy a kamiony až o polovinu dražší páteční mýtné za průjezd dálnicemi a rychlostními silnicemi. Kamiony se čtyřmi nápravami a nízkou emisní normou platí do konce ledna maximálně 5,40 Kč za kilometr, od února tento poplatek stoupí až na 8,10 Kč. Na druhou stranu v ostatních dnech sazby za použití rychlostních komunikací klesnou. Cílem je především snížit pohyb těžkých nákladních vozidel na dálnicích v období páteční dopravní špičky. Nicméně opatření také zvýší příjmy státní kasy zhruba o 5 milionů Kč. Od února povinnost platit mýtné platí také pro všechna nákladní vozidla nad 3,5 tuny.

Kdo vyhraje kabanos?

České úřady opět bojují o některé pro nás známé značky. Tentokrát se jedná o námitku proti žádosti Poláků registrovat si některé uzeminy jako například kabanosu či myslivecké klobásy. Ač se může zdát běžnému občanovi tento spor malicherný, tak má svůj význam. Výrobky s registrovanou značkou nesou razítko kvality a jsou vyvýšeny nad ty neregistrované a tedy na trhu zvýhodněny.

Podpora hypoték bude i letos

I v letošním roce se mohou někteří žadatelé o hypotéku těšit na státní příspěvek ve výši jednoho procentního bodu. Informovalo o tom ministerstvo pro místní rozvoj. O příspěvek je nutné požádat již při sjednávání úvěru a tento musí být čerpán do konce ledna 2011. Příspěvek se vztahuje i na další vlastníky hypoték, kteří o něj již v minulosti při podepsání úvěru požádali. Konkrétně to pro dlužníky znamená, že mají-li stanovenou například 5% úrokovou sazbu, díky podpoře bude reálná sazba 4%. O příspěvek však nemůže žádat každý zájemce o úvěr, nýbrž pouze osoba mladší 36 let nebo osoba starší, která ale samostatně vychovává alespoň jedno dítě. Pořizovaná nemovitost musí být starší než dva roky.

inzerce

www.Obdobni-Finance.cz
FinExpert.cz

Továrna na peníze, nebo pomoc?

Lidé většinou pohlížejí na veterinární ordinace jako na komerci. Jak vypadá běžný den veterinářky? Martina Načeradská vstává v 7 hodin, na devátou doráží do práce. „Kromě dvou odpolední v týdnu, kdy mi pomáhá kolegyně, pacienty přijímám do půl osmé, ale z ordinace odcházím kolem desáté,“ říká. Dvě volná odpoledne i tak využije k práci – píše články na odborné weby a do časopisů. „Snažím se používat moderní metody a šít je dál,“ vysvětluje. Co se týče financí, na vlastní kůži se přesvědčila, co jí tvrdili zkušenější podnikatelé. První dva roky v podstatě živnost dotovála a až nyní nemá potíže se splatností faktur. „Zkoušela jsem se poohlédnout po dotacích, ale je téměř nemožné je získat. Při částce 6 milionů korun musím dát milion ze svého, což nemám,“ vysvětluje. Na podzim loňského roku si koupila nový operační stůl a rozjela e-shop pro své klienty. „Elektronický obchod je jen doplněk, dlouho trvá, než se rozjede, a nyní si vydělává jen na sebe,“ popisuje s tím, že lidé často kupují v supermarketech nekvalitní krmivo. „Na e-shopu lidé najdou také granule české firmy, které se cenově neliší od supermarketů a přitom jsou kvalitní,“ dodává. O potřebě zdravé stravy jí přesvědčila i její britská kočka odchovaná na levnější značce. „Po pěti letech takovéto výživy má citlivý žaludek a všechno zvrací. Je to stejné, jako když lijete do Mercedesu nekvalitní olej a palivo. Dobrý doktor se pozná tak, že nemá moc nemocných pacientů,“ říká. Od svých pacientů má samozřejmě i několik šrámů. Největší útok jí čelil při prohlídce kocoura, který si svoji zlost vybil na jejím prstu. „Prakticky jsem měla ukousnutý prst. Asi patnáct minut jsem to vydechávala a pak další čtyři hodiny ordinovala. I když to vypadalo, že o prst přijdu, nakonec jsem ho s pomocí doktorů vyléčila za deset dní,“ vypráví Martina Načeradská.

Martina Načeradská v ordinaci tráví kolem deseti hodin denně a ještě pořádá školku pro štěňata a další aktivity.

Foto: Jindra Malinová

ale může mi čísla vytáhnout z účetního programu. Jakmile se k ní dostane nemocné zvíře, pro jehož diagnostiku či léčení potřebuje speciální přístroj, je pro ni inspirací si ho pořídit. „Takhle jsem koupila první repasovaný analyzátor krve za 50 tisíc. Kočce selhávaly ledviny a majitelka nechtěla jít do laboratoře, protože to bylo daleko,“ dodává.

Na druhou stranu přiznává, že její sestra – manažerka, tento systém podnikání popisuje jako šléný. Když Martina Načeradská dostala manažerskou příručku, ihned přeskočila kapitoly o návratnosti přístrojů a další věci týkající se peněz. Beztak by jí kniha řekla to, co ví – pořizování drahých přístrojů je pro menší ordinaci ekonomicky nevýhodné. „Teď mi začíná optimističtější fáze podnikání, kdy všechno začínám splácet. Rozjet ordinaci bez neskutečného zadlužení prostě nejde,“ vysvětluje veterinářka.

K manažerskému systému jí nakonec přesvědčil manžel, který pracuje jako právník v neziskové organizaci – v účetním programu si začala vést finanční výkazy a evidenci klientů. „Manžel všechno počítá, já nad tím nepřemýšlím, miluju práci a nemám téměř žádné náklady na svůj život, jsem pořád tady,“ říká s úsměvem Martina Načeradská. Kromě práce v ordinaci si přibrala

účast v revizní komisi Veterinární komory a snaží se propagovat moderní trendy mezi majiteli zvířat. „Komise je taková policie nad veterináři, mnoho problémů by vyřešilo více komunikace mezi veterináři a majiteli zvířat,“ doplňuje Martina Načeradská.

Zvířecí televize

Před dvěma měsíci získala možnost vystupovat v krátkých spotech „zvířecí televize“, která se bude vysílat přes LCD displeje ve vybraných veterinárních ordinacích. „Snažím se objektivně vzdělávat lidi, kteří dají často více na reklamu než na rady odborníků,“ vysvětluje s tím, že například ve Velké Británii dokázal tlak majitelů psů přimět výrobce k zavedení šetrnějších vakcín. „Podle některých studií hrozí nebezpečí, že opakovaná vakcinace koček povede k poškození ledvin. Jiné studie zase říkají, že tělo starších koček může reagovat na vakcínu jako na cizí těleso,“ vysvětluje Martina Načeradská. Lidé by podle ní měli znát zdravotní rizika a mít možnost rozhodnout se sami. „Snažím se dělat věci, do kterých se nikdo nehrne a pomáhá to zvířatům,“ říká ke svým aktivitám Martina Načeradská.

Jako první v Praze spustila před rokem školku pro štěňata – nejde však o žádný psí hotel. Výuka přispívá k tomu, aby ze psa vyrostl vyrovnaný a dobře vychovaný člen rodiny. „Školka učí majitele komunikovat se svým zvířetem. Nejprve si připadají jako na první hodině autoškoly, ale postupně začínají mít radost z toho, že si se psem rozumí,“ vysvětluje.

Novinkou je pomoc pro lidi, kteří si vyberají „papirové“ štěně. Vedla ji k tomu zkušenost s chovateli, kteří se snaží na psech za každou cenu vydělat. „Přišli k nám majitelé labradora, který měl nohy do X a chovatelé jim tvrdili, že je to normální. Jako veterinář bychom rozpoznali vrozenou vadu,“ říká Martina Načeradská. Služba by se dala přirovnat k situaci, kdy si laik vybírá nový automobil s pomocí automechanika. „Bohužel se vedle seriálních chovatelů začíná objevovat spousta lidí, kteří zájemcům navykládají cokoli,“ dodává.

Do budoucna má jednoznačný cíl – dovybavit špičkové ordinaci a rozšířit ji o další prostory. „Mým snem je magnetická rezonance. Nová stojí dvacet milionů korun, ale mně by stačila starší za šest. Když to slyšel manžel, málem dostal infarkt,“ dodává Martina Načeradská. ■